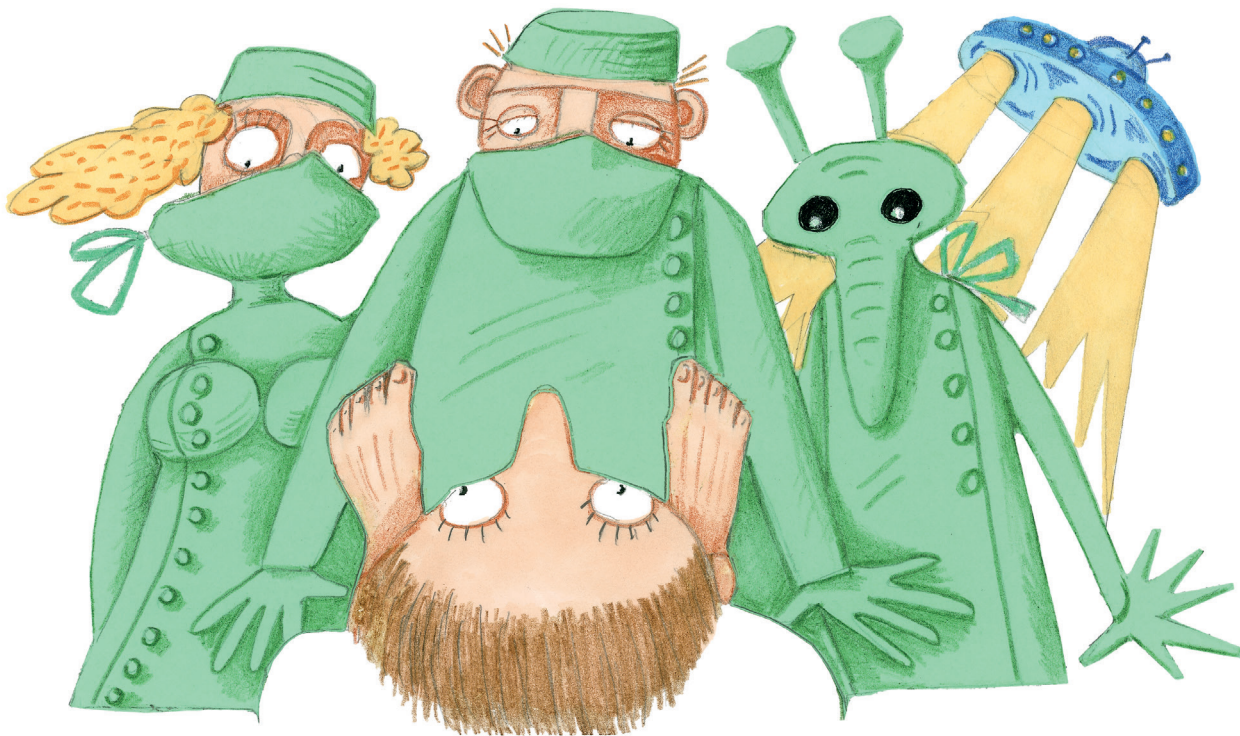

Pepík

Nemocnice je nemocnice. Když se tam člověk dostane, hned se začne bát. Neví totiž přesně, co mu je, a neví, co s ním budou dělat. Taky neví, kdy ho pustí domů a jestli se uzdraví. Leží v pyžamu v posteli, kouká do stropu a je mu ouvej. Jako třeba Pepíkovi.

Když Pepíka přivezli do nemocnice, ani o tom nevěděl. Ujížděl velkou rychlostí houkající sanitkou, které všechna auta uhýbala z cesty. Jen co poprvé otevřel oči, uvědomil si, že ho strašně bolí hlava. Vůbec nevěděl, kde je, a všechno se s ním motalo. Do očí mu svítilo ostré světlo a z toho světla vystupovalo několik hlav v zelených čepicích. Vypadaly jako mimozemšťani a Pepík si pomyslel, že je nejspíš na Marsu.

„No prosím, už kouká,“ řekla jedna hlava.

„Ale trvalo to, co?“ zasmála se druhá.

„Dobrý den, pane, tak jak se máme?“ ptala se třetí.

A čtvrtá hned utěšovala: „To bude dobrý. My tě dáme dokupy.“

Pepík si hlavy podezíravě prohlížel. Oči byly trochu člověčí, ale pusy neměly vůbec. Dolní část obličeje jim zakrývaly zelené roušky. Třeba mají v hlavě místo pusy jen díru, otrásl se chlapec. Vzápětí zjistil, že nemůže hýbat nohou a že ho bolí celé tělo, hlavně ta hlava. I nos se mu zdál trochu divný. No tě pic, pomyslel si, asi mě předělávají. Za chvíli ze mě bude taky Marťan a máma mě ani nepozná. Nadzvedl opatrně ruku a viděl, že je úplně zelená.

„To koukáš, co? Jsi zelenej jak Marťan,“ komentoval to další hlas. A Pepík věděl, že se nemýlil.

Sebral všechnu odvahu a vypravil ze sebe: „A vy jste hodní... Marťani?“

Zelené hlavy se rozchechtaly: „To víš, že jo,“ ujišťovaly ho, ale Pepík jim moc nevěřil.

„Ale jsi statečnej, to ti teda povím,“ pokračovala jiná Marťanka a píchla mu injekci. „Tys musel letět takových pět metrů.“

„Já letěl? Raketou?“ divil se Pepík.

„Kdepak raketou, letěls po hlavě z kola.“

„Z jakýho kola?“ žasl Pepík a představoval si nějaký vesmírný satelit. „Z velkého?“

„Z jízdniho,“ vysvětloval ten, co stál u hlavy, ale Pepík nechápal. Vůbec si nepamatoval, že spadl z kola. Nepamatoval si vůbec nic. To se někdy stává, když se člověk uhodí do hlavy.

Po chvíli přemýšlení poznamenal: „Se divím, že se tady dá dýchat. Že je na Marsu kyslík.“

„Kyslíku tu máme dost, ty mudrlante. Za chvíli ti ho dám. A teď už počítej do deseti. Než napočítáš, tak už budeš spát.“

„Spát? Ale mně se ještě nechce,“ bránil se Pepík.

„A jak dlouho vy Marťani vlastně spíte? Kolik hodin?“

Nikdo mu neodpověděl, všichni měli spoustu práce, takže Pepík začal poslušně počítat:

„Jedna, dva, tři, čtyři...“ a už spal.

„Ííí,“ zaječelo to Pepíkovi u ucha. „Tak co? Letíme?“ Byl to malý Marťánek. Trochu připomínal gumovou rukavici. Prohlížel si Pepíka a vesele se šklebil od ucha k uchu. Přitom dělal ve vzduchu kotrmelce.

„Letíme,“ přikývl Pepík a chytil se jeho malé zelené ruky. A tak letěli. Viděli všechno z výšky! Mars byl celý červený. Nikde žádné stromy, jen hory a krátery.

„Je pěkný počasí. Vykoupem se?“ lákal Pepíka Marťánek, a to už prolítli horkým jezírkem. Pepík jen taktak stačil zadržet dech.

„A ještě jednou,“ chechtal se Marťánek a tentokrát se vnořili do ledového jezírka.

„Brrrr,“ vyrazil ze sebe Pepík.

„Moc otužilý nejsi, hošánku,“ zašklebil se jeho zelený kamarád, „zkusíme něco mezi.“

Za malou chvíli přistáli u zelených vodopádů, kde byla voda tak akorát. Léтали teď skrz vodopád sem a tam a výskali přitom. Když je to přestalo

bavit, zelená ručička vytáhla Pepíka zas nad oblaka a Pepík viděl jen špičky hor, které čněly nad mraky. Sem tam to z některé hory kouřilo.

„To jsou sopky?“ divil se Pepík.

„Kdepak sopky,“ vyprskl pobaveně Martánek. „To naše mámy vaří oběd. Máš hlad? Zvu tě,“ dodal.

„Tak jo!“ zajásal Pepík, a to už se snášeli k jedné kouřící hoře.

„Mamí, vezu návštěvu,“ volal Martánek a na ta slova z jednoho otvoru ve skále vykoukla zelená hlava v červeném šátku. Vzápětí vyšla ven Martánkova máma v zástěře a s vařečkou v ruce.

„A helemese, člobrda,“ řekla a zvědavě si Pepíka prohlížela. „Tak pojď, jsi celý bleděounký. Potřebuješ mňamulo, po něm pěkně zezelenáš,“ usmála se a spiklenecky na Pepíka zamrkala.

Vešli do marťanského domečku. Všude blikala světýlka, jako když se člověk ocitne mezi spoustou vánočních stromečků. Pepík se chvíli rozhlížel a pak uviděl něco jako sporák, z něhož vyletovaly barevné blesky. Mezi jiskřivými výboji se vznášely zelené palačinky. Martánkova máma popadla jakousi svítící tyč a začala palačinky napichovat a točit s nimi.

„Chuť puť,“ povzbuzovala je a malý Marťan hned vyskočil a napíchl si jednu palačinku na ukazováček. Pěkně to zajiskřilo. Pepík to po něm zopakoval a taky mu to pěkně zajiskřilo. Točili zelenými palačinkami na ukazováčku a zubili se na sebe.

„Tak co? Jak vám chutná mňamulo?“ ptala se máma.

„Žůžo,“ olizoval se Martánek a Pepík se přidal: „Mňamulo je mňamózní.“

„To si budu pamatovat,“ usmívala se máma, „moje mňamulo je mňamózní.“

Pepík zblajzl další palačinku a zapil to zeleným nápojem, co mu podala máma Martánka. Najednou se mu chtělo hrozně spát.

„Hajaja?“ zeptal se ho Martánek.

A Pepík přikývl: „Hajaja, hajaja.“

Ze snu Pepíka vytrhl až jemný hlas mámy:

„Jozítku, prober se, už to máš za sebou.“

Otevřel oči a divil se: „Tak já nejsem na Marsu, mami?“

Máma se usmála: „Kdepak na Marsu. Jsi v posteli, v nemocnici. Sletěl jsi z kola a pořádně ses vysekal. Přinesla jsem ti ty tvoje časopisy o vesmíru a o mimozemšťanech, aby ses nenudil.“

Pepík si přitáhl časopisy k sobě a úplně zapomněl, že ho něco bolí. „Mami, až přijdem domů, musíš mi udělat mňamulo. Jedl jsem ho na Marsu a je vážně mňamózní.“

